

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

8de februar 1891.

17de aarg.

En liden dyreven.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I paktter til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

For at opmuntre til forskudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 for hver \$5.00, som er betalt i forskud inden 1ste mars 1891.

Aargangen 1890 udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

55.

Hvor ofte drog Jesu forældre til Jerusalem? I hvilken anledning drog de derhen? Hvad kan du fortælle om paaskefesten? (Se stykke 26.) Hvor gammel var Jesus dengang, da forældrene tog ham med sig til denne fest? Hvor lang vei havde de fra Nazareth til Jerusalem? Svar: Omtrent 64 mil. I hvilken retning maatte de gaa, syd eller nord? Hvorlænge varede denne fest? Svar: Otte dage. Var Jesus med, da Josef og Maria drog hjemover fra festen, eller blev han tilbage? Vidste forældrene, at barnet var igjen, eller vidste de det ikke? Da de savnede sønnen, hvor mente de, at han maatte være? Droge de straks tilbage til Jerusalem, for der at lede efter ham, eller fortsætter de deres hjemreise? Men hvad maa de endelig gjøre, da de ikke finder ham i reisefølget? Hvormange dage gaar hen, før de finder ham? Og hvor finder de ham saa? Med hvem er han sammen i templet? Hvad gjør Jesus der sammen med de striftflogte og præsterne? Hvad har vel Jesus samtale med disse striftflogte og lov-lærere om? (Se Synodens salmebog, nr. 125, vers 5. Hvem kan læse dette vers udenad?) Hvorved udmerker Jesus sig her? Og hvad maa alle gjøre, som hører ham? Hvorledes tiltaler Maria sin søn, da hun har fundet ham i templet? Indeholder disse ord anerkjendelse eller irettesættelse (ros eller dadel)? Hvad svarer Jesus herpaa? Hvoraf kan vi se, at dette svar ikke er tegn paa trods eller opsætsighed hos Jesus? Hvad kalder han her templet? Hvem mener han her, naar han siger: „min fader“? Hvilken søn bekjender han sig altsaa her at være? Var Marias erkjendelse af sit barns person og embede allerede ganste fuldkommen, eller var den endnu man-

gelfuld? Hvoraf kan vi se det? Hvem var her den ringere, og hvem var den større og høiere, enten Jesus eller hans forældre? Hvilket bud opfyldte Jesus, idet han var sine forældre lydige? For hvem er han heri til alle tider bleven et eksempel?

Den taalmodige gut.

Nede i det fattige hus bag skoven laa en liden gut meget syg. Dage og nætter havde han i feberheden kastet sig frem og tilbage paa sit leie uden anden lindring og lægemiddel end den koldt vand, som hans bekymrede mor holdt til hans læber. Hans forældre var fattige folk, som ikke havde raad til at bruge læge; derfor maatte sygdommen gaa sin egen gang, uden at de engang kjendte dens navn.

Rigtignok havde de hørt tale om, at der havde været kopper et steds i egnen, og efter beskrivelsen troedes jo nok, at det kunde være samme sygdom. Nu var forsvrigt feberen tagen af og gutten meget bedre, men der havde sat sig nogle kopper, eller hvad det var, i hans øine, saa at han ikke kunde aabne dem, og den stakkels lille gut var for øieblikket blind. Om han skulde vedblive at være blind hele livet, eller det kun var et forbigaaende onde, det vidste hverken barnet eller forældrene. „Din kjære himmelske fader vil nok hjælpe dig at aabne dem“, sagde hans mor trøstende; men den lille gut kunde ikke se, hvor ophovnede hendes egne øine var af at græde for ham.

„Hvad skal det saa blive af dig og far, naar I bliver gamle, hvis jeg er blind?“ vedblev gutten. „Du har jo altid sagt, at da skulde jeg arbejde for eder, fordi I nu arbejder for mig; men kan jeg gjøre det, naar jeg altid har lukkede øine? Jeg kan jo hverken terste, grave eller hugge sten.“

„Gutten har ret“, sagde faderen forknytt. „Den blinde duer kun til at tigge.“

„Ja, det kan jeg da gjøre for eder“, sagde den lille ligesom trøstet. „Et par skilling kan jeg da altid samle, saa I ikke skal savne brød. Men saa maatte jeg jo have en hund i et baand til at lede mig, som den blinde spillemænd havde. Tror du, far, at vi kan saa en hvalp af smedens ‚Berle‘?“

Moderen sukede, og faderen mumlede noget om, at det kunde man maaste nok.

„Ja, men jeg vilde dog hellere have mine egne igjen“, sagde gutten efter et øjeblik.

„Det er begribeligt“, sagde faderen; „hvem har lyst til altid at vandre i mørket?“

„Der er ikke saa mørkt endda bag mine øjenlaag“, sagde den lille gut estertænksomt. „Jeg ser hele tiden det deilige, klare solskin, som skinner derude paa alle blade i skoven og paa alle de smaa blomster i græsset. Husker du, mor, hvor der var deiligt derude, og hvor fuglene sang, da du sidst tog mig med for at plukke bær i skoven. Naar du næste gang tager mig med, saa kan jeg idetmindste fornemme det varme solskin og høre fuglenes sang, føle paa det bløde græs med min haand, skjont du maa lede mig. Og saa ser jeg det store blaa hav, som solen skinner paa, saa det blinker som tusende stjerner og langt ude ser jeg de mange skibe med hvide seil. Far, naar jeg bliver frisk, maa du tage mig med ned til stranden, at jeg kan høre bølgerne skulpe — og hør, tror du ikke nok, at jeg kan taste en sten ud i vandet, skjont jeg er blind? Jeg kan høre den plumpe.“

Faderen svarede ikke, men saa sig sørgmodig om i den lille, fattige stue, som kun saa sparsomt blev oplyst af tranlampen.

Hans lille guts billede var lysere, end hvad der mødte hans øine. Barnet laa i nogen tid taalmodig og stille, men saa kom atter det gamle ønske frem:

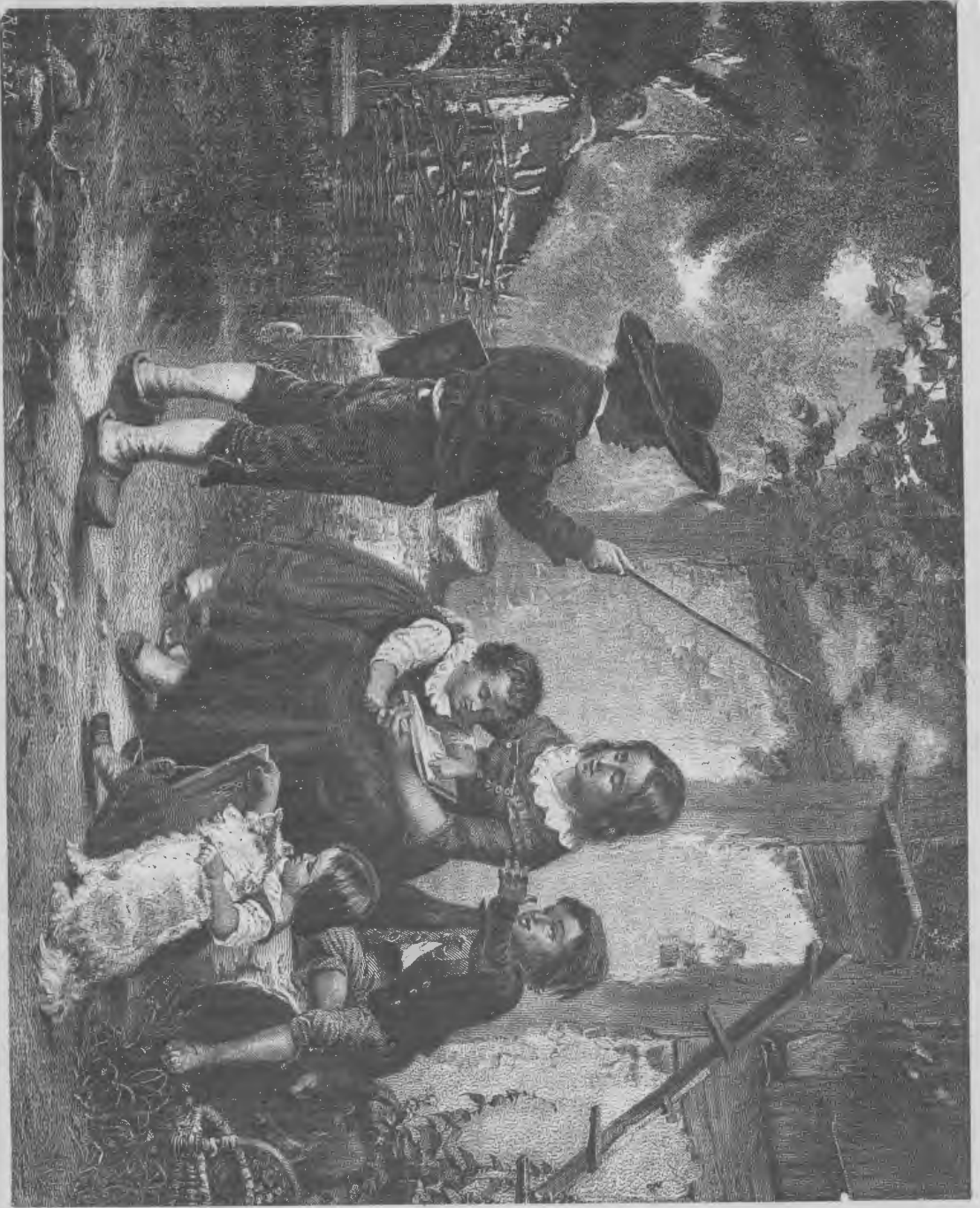
„Mor, jeg vil saa gjerne se.“

Moderen bukkede sig ned over ham og

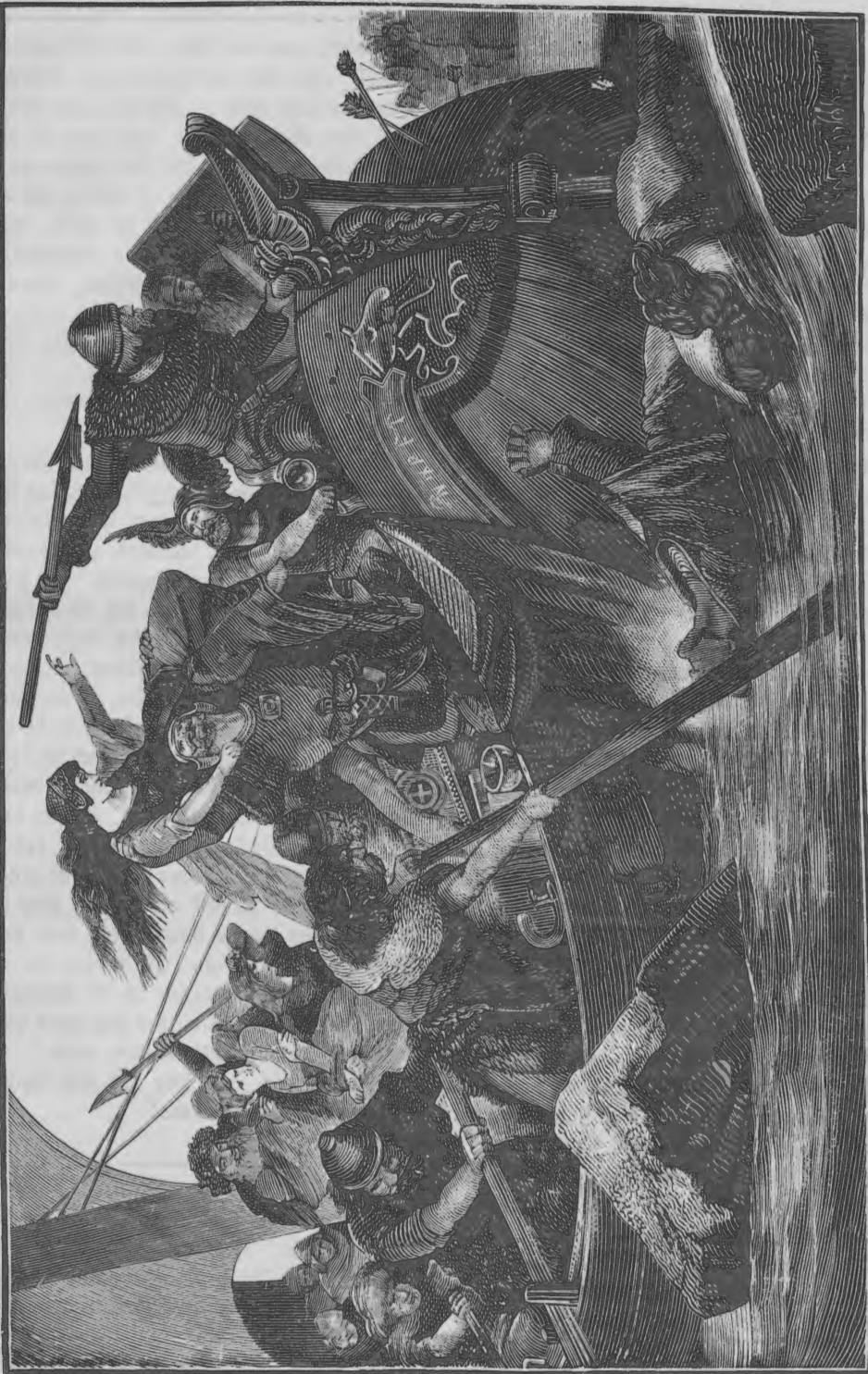
kyssede ham og trøstede ham med alle de hjærlige ord, som hendes moderhjerte lærte hende.

„Hvad var det, du engang fortalte mig om, at vor herre Jesus helbredede en blind mand?“ spurgte gutten efter at have betænkt sig lidt. „Fortæl mig det igjen.“ „Ja, lad os høre det“, sagde faderen, og saa fortalte moderen: „Der var engang en mand, som hed Bartimæus. Han var blind, derfor kunde han intet fortjene til at leve af, men sad ude ved veien paa grøftkanten og tiggede af de forbigaende.“

Mange havde medlidenskab med ham og kastede en skilling til ham; men skjont Bartimæus var taknemlig derover, kunde han dog ofte ikke lade være at tænke, at han dog heller vilde være den simpleste dagleier, end sidde saaledes øresløs og leve af almiser. En dag hørte han en fjern støi som af en stor menneskemasse, der nærmede sig, og da han spurgte en forbigaende, hvad det var, svarede denne: „Det er profeten fra Nazareth, han som kalder sig Guds søn, der kommer fulgt af en stor folkeskare.“ Dermed gik manden videre, men en underlig glad følelse greb Bartimæus. Han havde før hørt tale om denne store profet, og han havde hørt mange fortællinger om den mildhed og hjærlighed, som straaled ud fra hans øine og om de mange gange, han havde helbredet syge, blinde og døve. Naar han hørte sligt, saa længtes han saa inderlig efter at blive hjulpen af denne vidundermand; men endnu var denne aldrig kommen til hans egen, og den stakkels blinde mand havde ikke selv kunnet gaa ud og opsoge ham. Nu kom han altsaa. Hvor slog Bartimæus's hjerte, medens han lyttede efter, om skaren nu ogsaa kom denne vei lige hen til Jeriko! Jo, han kunde høre, at de vandrende kom nærmere, men hvad, om den store profet ikke vilde hjælpe ham, den stakkels fattige tigger! Det var jo ikke sikkert, om han var saa mild og god, som

Den lille Flolemøder.

Sifinger.

man havde sagt! Nu var stæren ganske nær. Ja, han kunde gjennem stølen af fodtrin af og til høre en røst, som havde en vidunderlig klar og gribende klang. Det er profeten, tænkte Bartimæus, nu maa han kunne høre mig, og straks raabte han: 'Herre, du Davids søn, forbarm dig over mig!' Men han fik intet svar af den skjønne stemme, derimod raabte de nærmestaaende bredt: 'Ti stille, vi kan jo ikke høre, hvad mesteren siger.'

Bartimæus agtede ikke paa deres ord, for ham var øieblikket for kostbart til, at han skulde frygte deres brede; det gjaldt at vække Jesu medlidenhed, og atter raabte han af alle kræfter: 'Herre, du Davids søn, forbarm dig over mig!' Atter truede de omkringstaaende ham, og den stakkels Bartimæus anstrengte sig forgjæves for at fange lyden af Jesu trøstende stemme. Da lød det pludselig fra flere sider: 'Skynd dig, skynd dig, Bartimæus, herren kalder paa dig!' Bartimæus sprang straks op, og saa glad blev han ved dette budskab, og saa ibrig var han for at naa herren, at han i en fart kastede sin overkjortel fra sig for at kunne ile saa meget hurtigere afsted. Hjælpsomme hænder blev snart udrakte og ledede den blinde lige hen til herren, hvor han sank ned for hans fødder.

'Hvad vil du mig, Bartimæus?' sagde den milde stemme, som han før havde hørt. 'Herre, at jeg maa blive seende', bad den blinde. Da svarede den herre Jesus: 'Gaf bort, din tro har frelst dig', og i det samme var den blindes øine aabnede, og det første, han saa, var frelseren, som stod for ham. Prisende og takkende herren sluttede Bartimæus sig til den stære, som fulgte frelseren."

"Ja, det var dengang, at noget saadant skede", sagde faderen.

Den lille gut havde lyttet begjærlig til moderens fortælling. "Tror du, at herren endnu saaledes vil komme og hjælpe os?" spurgte han. "Om Jesus kom og kysede

mine øine, tror du saa, at jeg kunde se igjen?" "Ja, det tror jeg", sagde moderen og tørrede sine øine. "Har han nogensinde kysset dine øine?" "Nei, men han vil engang kysse mine og alle sine børns øine. Naar vi har lukket dem i døden, da vil herren, naar han vækker os op igjen, kysse vore øine, og saa kan vi som Bartimæus se frelseren og al den herlighed, som er oppe hos ham."

"Naar kommer han dog og kysser mine øine", sukede den lille.

"Bed ham derom", sagde moderen, "saa kommer han nok."

Men den lille gut maatte vente mange dage, og stjænt han var taalmodig, saa steg dog sukket for hver time mere længselsfuldt over de smaa læber, medens forældrenes sind blev mere og mere bekymret. Da skinnede solen en morgen klart ind ad de smaa vinduesruder, og dens straalers faldt varmt lige paa den lille guts lukkede øjenlaag. De vækkede ham af hans søvn, og da kunde han pludselig aabne sine øine og se den tarvelige stue, hvor far og mor drak sin kaffe.

"Nu kysede Jesus mine øine", raabte gutten; "saa du ham ikke mor, da han bukkede sig over mig? Jeg kan endnu føle de varme tryk af hans læber paa mine øine."

Han vendte sit blik mod solen, hvis lys han ikke paa længe havde seet; men dens straalers blændede ham. "Mor, jeg tror, at vor herre Jesus er tagen op til himmelen igjen paa solstraalernes, men jeg takter ham, fordi han kom og kysede mine øine."

Saa folgede den lille gut sine hænder og fattede herren og døde!

Band er den stærkeste drik; thi den driver mælkehjul. Band er løbers og hestes drik, og Samson drak aldrig andet. Ol- og brændevinsspenge kan snart bygge et hus.

„Mama har sagt det!“

Jeg har nylig tilbragt nogle dage i et hjem, hvor moderen var en af de kvinder, som i sit liv vidner om den herre, der bor i den troendes hjerte. Hun holder børnene til streng sandfærdighed, og praktiserer den tillige selv. Jeg merkede, at hun undertiden gjorde en virkelig opofrelse for at hun skulde kunne holde et løfte, som hun havde gjort sine børn; havde hun engang givet sit ord, holdtes det helligt. Medens jeg var i besøg der, hørte jeg en liden fem-aarig datter fortælle en ældre legesøster noget, som denne syntes at tvile paa.

„Hvorledes ved du, at der er saa?“ spurgte legesøsteren.

„Na“, svarede barnet tillidsfuldt, „min mama har sagt det.“ Men legesøsteren tvilede endda; da stod den lille op med blussende kinder og tindrende øine og raabte vred og forbausset: „Hvad! tror du ikke min mama? Hun har aldrig, aldrig sagt mig noget, som ikke var sandt!“

Der er saa ting, som foraarsager den sorg og anretter den skade hos et barn, som det, at det ikke kan stole paa sine egne forældre og have ubetinget tillid til deres ord.

Forældre! Væg eder dette paa hjerte.

En hests hukommelse.

Et New-Yorker blad bringer følgende fortælling om en hests hukommelse: For ikke lang tid siden opholdt sig i Indien en engelsk general, som havde det uheld at være usædvanlig tyk og svær. Hans ridehest var et ualmindelig kraftigt dyr, men desuagtet trættede generalen den i den grad, at den tilsidt, naar dens herre vilde bestige den, kastede sig ned paa jorden og hverten ved tiltale eller prygl var til at bevæge til at reise sig. Til sidst solgte ge-

neralen den. To aar senere kom den samme officer paa en inspektionstur til en by i nærheden af grænsen. Han reiste i bærestol, og det var derfor nødvendigt at skaffe en hest til brug ved inspektionen af troppeperne. Endelig overlod en af garnisonens officerer ham sin hest, den største og kraftigste, som fandtes paa stedet. Fuldt sadlet blev den ført frem, og generalen skulde just til at bestige den, da den til alles forbauselse pludselig kastede sig fladt til jorden. Det var generalens gamle hest, som ikke havde glemt sin fordums herre og hans svære vegt.

Hør her et lidet stykke om sand rigdom midt i fattigdom.

En gammel mand sad foran ilden i et fattighus. Han var fattig og døv, og hans lemmer var lamme.

„Hvad gør De?“ spurgte en ven, som besøgte ham.

„Jeg venter.“

„Hvad venter De paa?“ spurgte hans ven. „Jeg venter paa min frelsers ankomst.“

„Hvorfor venter De paa hans ankomst?“

„Fordi jeg venter store ting, naar han kommer.“

„Hvad tænker De, at han skal give Dem?“

„Jeg ved, at han skal give mig et hjem; thi han har lovet et hus, som ikke er gjort med hænder, det, som er evigt i himmelen. I hans nærhed er stor glæde og saligt liv ved hans høre haand evindeligt. Jeg venter paa dette.“

Hvor lykkelig var ikke denne mand! Bistnok boede han i et fattighus og var døv og lam; men alligevel var han lykkeligere end den rigeste mand i verden eller den mægtigste konge paa sin trone, der ikke har del i den belønning, Jesus giver. Fortællingen om den fattige mand i fattighuset viser os, at Jesus skal komme og frelse sit folk og belønne dem.

Negeren og hai fisken.

For en del aar tilbage blev en bugt ved øen St. Vincent i Vestindien hjem-søgt af en frygtelig hai fisk. Den anrettede en sørgelig ødelæggelse blandt de negere, som pleiede at bade sig i bugten, ligesom ogsaa blandt mandstaberne paa de skibe, som kastede anker der, naar de uden at vide om udryets tilstedeværelse bristede sig til at tage sig en svømmetur i det dybe vand.

Dette skrækelige dyr holdt sig i almindelighed skjult bag en stor klippe, hvorfra det styrkede frem med forbausende hurtighed, naar nogen svømmer viste sig paa vandet. Saa stor var den ødelæggelse, som hai fisken bevirkede, at guvernøren paa St. Vincent udsatte en belønning for den, som dræbte den; var det en slave, skulde han faa frihed for sig og sin familie. Imidlertid blev det forbudt at bade sig i den del af bugten, hvor haien hyppigt var at se.

Ældestomindre var en gut, som havde sit hjem der i nærheden, usorgsamt nok til at vove sig ud i vandet. Trods sin ældre broders advarsler kastede han klæderne af sig og sprang ud. Da han havde svømmet et ikke lidet stykke, vendte han pludselig om og svømmede indover mod land. Broderen, som havde staaet og seet paa, fik til sin skræk se, at hai fisken var styrket frem fra sit skjulested for at tage fat i sit bytte; forskædet udstøder han et høit skrig. En af hans faders forte tjenere, den tro Mungo, havde ikke før opdaget den fare, hvori hans unge herre befandt sig, før han iler ned til strandbredden for muligens at frelse gutten; endnu var denne udstabt.

Før imidlertid negeren var kommet langt, havde haien kastet sig over den stakkels gut og bidt hans arm af lige ovenfor albuen. Mungo greb nu fat i den ulykkelige og svømmede, saa hurtig han kunde, indover med ham. Men haien var ikke tilfreds med, hvad den havde faaet; paany begyndte den sin forfølgelse og skilte dennegang med et eneste bid Mungos ene ben fra kroppen. Saa strandbredden havde der samlet sig en del tilskuere, hvis følelser ved dette syn man kan tænke sig til. Man ilede nu til statlernes hjælp, og begge blev bragte iland.

Baade gutten og negeren slap fra det med livet; men det er jo en meget alvorlig ting at miste en arm og et ben. Den stak-

kels Mungo maatte for fremtiden hente omkring paa et træben.

Hai fisken vedblev med sine ødelæggelser; men Mungo havde sagt til sig selv, at den nok skulde komme til at undgælde for den skade, som den havde gjort ham og hans unge herre. Han fattede en bestemt plan for udførelsen af sit forfæt, og efterretningen om, at negeren vilde angribe haien, blev snart bragt videre og samlede en stor mængde tilskuere.

Mungo kom tilsynne med en taugbunte og en stor kniv i haanden, medens en af hans venner rullede en tønde nedover til stranden. Tøndens indre var belækket med en masse spiger og forsynet med nogle jernkroge, hvorpaa der var fastet flestestykker for at lokke haien til at stille sit hoved derind. Tønden blev gjort fast til baaden, og Mungo gik ombord med den ytring, at han skulde ud at byde „hr. Blaapeter“ (saa kaldtes haien) lidt frokost.

Efterat han havde roet en stund omkring klippen, styrkede tilslut dyret frem og stak hovedet ind i tøndens. Strafs greb Mungo sin kniv og begyndte at stikke haien alt, hvad han kunde; denne forsøgte da at faa hovedet ud af tøndens igjen, men blev hængende igjen i krogene, og Mungo fortsatte ivrig med brugen af sin kniv, saa der tilslut ikke var mere Liv i „hr. Blaapeter.“

Under mængdens jubelraab kunde han nu gribe aarene og ro iland. Mere end én hvid mand trykkede Mungo's haand og kaldte ham en slink fyr, og den stakkels neger følte sig saa lykkelig, at hele hans ansigt straalende af glæde over denne dags heltedaad. Og det var ikke alene Mungo, som dette blev en festdag for; han fik frihed, men ogsaa de andre slaver der omkring fik slippe alt arbejde den dag for at fejre deres rovgjerrige fiendes dødsdag.

Firkantgaade.

Af bogstaverne a a a a j j m n o o r r r t u u dannes navnene paa 1. En elv i Sydauropa 2. En elv i Asien 3. En Fjeldkjede i Europa 4 En by i Nordafrika og, læste og som læste ovenfra nedad eller fra venstre til højre giver det samme.

O. T. O.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 4.

Mandschuriet.